

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z protestu T. P.

z udziałem:

1. Prokuratora Generalnego,

2. Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej

przeciwko ważności referendum,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,

postanawia:

pozostawić protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

T. P., pismem z dnia 16 września 2015 r., wniósł w ustawowym terminie do Sądu Najwyższego protest przeciwko ważności referendum ogólnokrajowego przeprowadzonego w dniu 6 września 2015 r. w zakresie pytania pierwszego (czy jest Pani/Pan za wprowadzeniem jednomandatowych okręgów wyborczych w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej), domagając się stwierdzenia, że doszło do naruszenia przepisów art. 1 i 60 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 318) w związku z art. 7, 8 i 96 ust. 2 przy zastosowaniu art. 125 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wnoszący protest podniósł, że Państwowa Komisja Wyborcza może

podejmować czynności określone w ustawie wyłącznie w sytuacji, gdy istnieje prawna podstawa do przeprowadzenia referendum w postaci stosownej uchwały Sejmu lub postanowienia Prezydenta za zgodą Senatu wyrażoną bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów. Uchwała lub postanowienie muszą jednak być zgodne z prawem, a w zakresie pierwszego pytania referendalnego wszelkie czynności zmierzające do jego realizacji prowadziłyby, zdaniem wnoszącego protest, do naruszenia art. 96 ust. 2 Konstytucji i ominięcia przepisów dotyczących zmiany ustawy zasadniczej.

Prokurator Generalny oraz Państwowa Komisja Wyborcza, przedstawiając swoje stanowiska w przedmiocie protestu wnieśli o pozostawienie go bez dalszego biegu, ponieważ zarzuty protestu nie mieszczą się w ustawowo określonych podstawach protestu. Wnoszący protest nie sformułował w nim żadnego z zarzutów wymienionych w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 318), przedstawiając jedynie swoją wykładnię co do podstawy prawnej zarządzenia referendum odnośnie pytania pierwszego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasady wnoszenia protestów przeciwko ważności referendum ogólnokrajowego określa ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 318). Zgodnie z art. 33 ust. 1 tej ustawy, przeciwko ważności referendum może być wniesiony protest ze względu na zarzut dopuszczenia się przestępstwa przeciwko referendum lub naruszenia przepisów niniejszej ustawy dotyczących głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyniku referendum. Wszelkie inne zarzuty stanowią wyjście poza przewidziany ustawą przedmiot protestu, co czyni go niedopuszczalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III SW 30/07, niepublikowane).

W rozpoznawanej sprawie zarzuty przedstawione przez wnoszącego protest nie mieszczą się w przedmiocie protestu określonym w art. 33 ust. 1 ustawy o referendum ogólnokrajowym, bowiem nie dotyczą dopuszczenia się przestępstwa

przeciwko referendum lub naruszenia przepisów niniejszej ustawy dotyczących głosowania, ustalenia wyników głosowania lub wyniku referendum, a wyłącznie oscylują w przedmiocie zgodności z Konstytucją postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, który zarządził za zgodą Senatu przeprowadzenie referendum w dniu 6 września 2015 r. (art. 60 pkt 2 ustawy o referendum ogólnokrajowym w związku z art. 125 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Z powyższych względów, na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy o referendum ogólnokrajowym w związku z art. 243 § 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz.U. z 2011 r. Nr 21, poz. 112 ze zm.), postanowiono o pozostawieniu protestu wyborczego bez dalszego biegu.